

- b. Podredno, presudom je povrijeđeno načelo uračunavanja jer se pri određivanju druge kazne nije uzla u obzir prva kazna.
- c. Podredno tomu, u presudi je počinjena pogreška koja se tiče prava jer se nije primijenilo načelo stjecaja povreda: navodna povreda obveze prijavljivanja iz članka 4. stavka 1. je bila specijalnija povreda i stoga ju je konzumirala navodna povreda obveze odgode iz članka 7. stavka 1. Uredbe o koncentracijama, koja je bila općenitija povreda.

(¹) Uredba Vijeća (EZ) br. 139/2004 od 20. siječnja 2004. o kontroli koncentracija između poduzetnika (Uredba EZ o koncentracijama) (SL 2004., L 24., str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 5., str. 73.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 8. siječnja 2018. uputio Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Mađarska) – Sole-Mizo Zrt. protiv Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Predmet C-13/18)

(2018/C 142/31)

Jezik postupka: mađarski

Sud koji je uputio zahtjev

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Sole-Mizo Zrt.

Tuženik: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Prethodna pitanja

1. Je li usklađena s odredbama prava Zajednice, s odredbama Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (¹) (u daljnjem tekstu: Direktiva o PDV-u) (uzimajući obzir osobito članak 183.), te načelima djelotvornosti, izravnog učinka i ekvivalentnosti praksa države članice u skladu s kojom se, prilikom ispitivanja relevantnih odredbi u području zateznih kamata, polazi od premise da nacionalno porezno tijelo nije počinilo povredu (propuštanje) — odnosno nije zakasnilo kad je riječ o dijelu PDV-a koji se ne može vratiti, a odnosi se na neplaćena stjecanja poreznih obveznika — jer je, u trenutku kad je nacionalno porezno tijelo donijelo tu odluku, na snazi bilo nacionalno zakonodavstvo koje je povrjeđivalo pravo Zajednice, a Sud je tek kasnije presudio da u njoj sadržan zahtjev nije usklađen s pravom Zajednice?
2. Je li usklađena pravom Zajednice, osobito s odredbama Direktive o PDV-u (uzimajući obzir osobito članak 183.), i načelima djelotvornosti, izravnog učinka i ekvivalentnosti praksa države članice u skladu s kojom se, prilikom ispitivanja relevantnih odredbi u području zateznih kamata, razlikuje situaciju u kojoj porezno tijelo nije vratilo porez u skladu s nacionalnim odredbama koje su tada bile na snazi — i koje su, k tome, povrjeđivale pravo Zajednice — i situaciju u kojoj je ono to nije učinilo povrjeđujući te odredbe i u skladu s kojom se, kad je riječ o iznosu kamata koje se obračunavaju na PDV čiji se povrat nije mogao zahtijevati u razumnom roku zbog zahtjeva nacionalnog prava koji je Sud proglasio protivnim pravu Unije, utvrđuju dva odvojena razdoblja, na način da

— u prvom razdoblju porezni obveznici imaju samo pravo na isplatu zatezne kamate po osnovnoj kamatnoj stopi središnje banke, uzimajući u obzir da, s obzirom na to da je mađarsko zakonodavstvo protivno pravu Zajednice tada još bilo na snazi, mađarska porezna tijela nisu djelovala nezakonito kad nisu odobrila plaćanje PDV-a iskazanog na računima u razumnom roku, dok se

— u drugom razdoblju treba isplatiti kamate po dvostrukoj osnovnoj kamatnoj stopi središnje banke — koja se isto primjenjuje u slučaju zakašnjenja u pravnom poretku države članice o kojoj je riječ — samo na zakašnjelo plaćanje zateznih kamata koje se odnose na prvo razdoblje?

3. Treba li članak 183. Direktive od PDV-u tumačiti na način da se načelu ekvivalentnosti protivi praksa države članice na temelju koje na PDV koji nije vraćen porezno tijelo plaća samo kamatu po osnovnoj (jednostavnoj) kamatnoj stopi središnje banke ako je povrijeđeno pravo Unije, a, ako je povrijeđeno nacionalno pravo, plaća kamatu koja je dvostruku viša od kamatne stope središnje banke?

⁽¹⁾ SL 2006., L 347, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 17. siječnja 2018. uputio Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Španjolska) – Cobra Servicios Auxiliares, S. A. protiv FOGASA, José David Sánchez Iglesias i Incatema, S. L.

(Predmet C-29/18)

(2018/C 142/32)

Jezik postupka: španjolski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Cobra Servicios Auxiliares, S. A.

Tuženici: FOGASA, José David Sanchez Iglesias i Incatema, S. L.

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 4. Okvirnog sporazuma o radu na određeno vrijeme, koji je priložen Direktivi Vijeća 1999/70/EZ ⁽¹⁾ od 28. lipnja 1999. o Okvirnom sporazumu o radu na određeno vrijeme koji su sklopili ETUC, UNICE i CEEP, tumačiti na način da mu je protivan nacionalni propis koji na temelju iste činjenice (prestanak sporazuma o pružanju usluga između poslodavca i trećeg poduzeća do kojeg je došlo voljom potonjeg) propisuje manju naknadu za prestanak ugovora o obavljanju privremenog zadatka na određeno vrijeme čije trajanje odgovara trajanju navedenog sporazuma o pružanju usluga, nego za prestanak ugovorâ na neodređeno vrijeme usporedivih radnika u okviru kolektivnog otkazivanja opravdanog poslovnim uvjetovanim razlozima koji proizlaze iz prestanka navedenog sporazuma o pružanju usluga?
2. U slučaju potvrđenog odgovora, treba li nejednako postupanje prema radnicima na određeno vrijeme i usporedivim radnicima na neodređeno vrijeme u pogledu naknada zbog prestanka ugovora koji je opravdan istim činjeničnim okolnostima, ali se temelji na različitoj zakonskoj osnovi, tumačiti na način da je riječ o diskriminaciji koja je zabranjena člankom 21. Povelje Europske unije o temeljnim pravima i koja povređuje načela jednakog postupanja i nediskriminacije iz članaka 20. i 21. Povelje, koji su dio općih načela prava Unije?

⁽¹⁾ (SL L 175, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 4., str. 228.)